Temps Ordinari - Corpus Christi

Per Administrador el dg., 22/06/2014 - 09:00

Dt 8,2-3.14-16
1 Co 10,16-17
Jn 6,51-58

Avui celebrem la festa del *Corpus Christi,* del Cos (i de la Sang) de Crist, que abans celebràvem el dijous entre setmana, amb processons eucarístiques solemnes que molts recordareu. De fet, cada diumenge, i cada vegada que celebrem l'Eucaristia, estem celebrant la festa de *Corpus Christi,* l'incomprensible misteri de la presència efectiva de Crist mateix en el pa i el vi consagrats en nom seu, tal com ell ens va encomanar: "*Això és el meu cos"..., "Feu això en memòria meva*". La forma de celebrar aquest gran misteri, tan senzilla i tan repetida i habitual, pot fer que no es adonem de l'extraordinària singularitat i grandesa d'allò que en la fe diem celebrar, de manera que se'ns pot convertir en una mera rutina poc valorada. A l'edat mitjana hi va haver un moment, en què semblava que els cristians tenien molt poca consciència del que aquest sagrament significava, i alguns van promoure que s'instituís aquesta festa del *Corpus*, en la que, col·locant el pa consagrat en custòdies valuosíssimes, passejades pels carrers entre flors i músiques i amb esplèndid seguici d'autoritats i escortes, s'esperava que el poble senzill podia valorar millor la realitat d'aquest misteri de l'autodonació continuada del mateix Jesús. En les nostres societats urbanites i secularitzades segurament s'haurà de reconsiderar l'eficàcia i conveniència d'aquesta mena de celebracions. En canvi, sí que ens hem de lliurar seriosament a assolir allò que es pretenia, que és adonar-nos del que realment celebrem cada diumenge (i àdhuc cada dia) superant la inconsciència i superficialitat d'una possible rutina. Proposo ajudar-vos a profunditzar una mica en tres aspectes de l'eucaristia, que tan habitualment - i potser inconscientment - celebrem. **1. *Presència efectiva i actual de Jesús mateix en les nostres vides.*** Els cristians no vivim només del record de la doctrina d'un gran mestre de fa dos mil anys. Aquest mestre és realment vivent i actuant entre nosaltres, ja que, quan s'acomiadava dels seus, ens va assegurar que es faria efectivament present cada vegada que ens reuníssim a partir el pa en nom seu. Ho diuen els relats evangèlics del darrer sopar, i ho diu l'evangeli de Joan que avui hem llegit: "*La meva carn és un veritable menjar, i la meva sang una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell... El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni la vida al món..."* Jesús no defuig un llenguatge fins i tot dur en el seu realisme, com van acusar alguns dels qui l'escoltaven. El pa que ens dona és la seva mateixa presència humano-divina, expressada tan realísticament com presència de la seva "carn". Venir a l'eucaristia és venir a trobar-se realment amb Jesús i a identificar-se amb ell fins a "menjar-lo": no és només venir a recordar alguna cosa d'un mestre de fa dos mil anys... ***2. Jesús se'ns dona en un àpat de comunió que ens aplega en la comunitat dels seus.*** Jesús no se'ns dona individualment d'una manera com intimista. La vigília de la seva mort va reunir tots els seus en un àpat de comiat, i allí va dir que, malgrat tot, no se n'anava ni els deixava, sinó que es quedava amb ells en la forma de pa i vi compartits. L'àpat començà amb aquell gest extraordinari del rentament dels peus, que rematà amb aquelles paraules: "*Si jo, Mestre i Senyor, he fet això, el mateix heu de fer entre vosaltres".* I tot acabà amb aquell discurs en el que gairebé només anava repetint de mil maneres que el seu últim encàrrec era que ens estiméssim con ell ens havia estimat. Tal com hem escotat en la segona lectura: *"El pa que nosaltres partim és comunió amb el cos de Crist...Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa" (1Co 10,17).* L'Eucaristia fa comunitat, fa Església. Cada vegada que la celebrem renovem la nostra voluntat de fer efectiva aquesta comunitat, de compartir efectivament tot el que som i el que tenim amb els qui han compartit amb nosaltres el signe del pa. ***3. L'aliment del cos de Crist és ens dóna força en la nostra fragilitat.*** Jesús escollí aquest signes del pa i del vi - nodriments bàsics i essencials en la nostra cultura - per significar-nos el que s'expressava en l'evangeli que hem escoltat: *"Si no mengeu la carn del Fill de Déu no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia... Qui menja la meva carn està en mi i jo en ell..."* (Jn 6, 53). L'Eucaristia és el remei de la nostra fragilitat i impotència humanes: ens dóna la força de Déu, ens divinitza... Demanem avui que tots els cristians tinguem sempre consciència de la grandesa dels grans misteris que celebrem, i que sapiguem aprofitar-nos-en.

ETIQUETES
SANG CARN VI PA